

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. a JUDr. Zdenky Reisenauerovej v právnej veci žalobcu: **M. H.**, bytom S., zastúpeného advokátom JUDr. L. J., R., proti žalovanému: **K.R. P.Z. v P., K.D.I., P.**, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. p. KRP-79-1-/ DI- 2-2006 zo dňa 5.4.2006 na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/105/2006-32 zo dňa 7.5.2007 takto

rozhodol

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/105/2006-32 zo dňa 7.5.2007 **potvrďuje**.

Žalobcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

Odôvodnenie:

Krajský súd v Prešove napadnutým rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. p. KRP-79-1-/ DI- 2-2006 zo dňa 5.4.2006 ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu proti rozhodnutiam O.R. PZ v H., O.D.I. č. p.: ORP-P-497/DI-3-2005 zo dňa 28.12.2005 a potvrdené rozhodnutie o uznaní viny zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. l/, k/ zákona č. 372/ 1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a o uložení pokuty vo výške 7.000,- Sk.

S poukazom na zistenie, že v správnom konaní bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie, ktoré viedlo k správny právny záverom krajský súd žalobu zamietol.

V dôvodoch rozsudku krajský súd poukázal na to, že v priestupkovom konaní bolo jednoznačne preukázané spáchanie priestupku žalobcom podľa § 3 ods. 2 písm. a/, b/ a c/ zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách

v znení neskorších predpisov, na tom skutkovom základe ako je uvedené v rozhodnutí oboch správnych orgánov.

Krajský súd poukázal na to, že súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu sa musí obmedziť len na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza nie sú pochybné alebo či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel, napokon posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis.

V danom prípade rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktorý zisteným skutkovým stavom veci určil subjekt, ktorý je za priestupok zodpovedný a následne určil rozsah zodpovednosti premietnutý do výšky uloženej pokuty ako aj druhostupňové rozhodnutie obsahovalo všetky predpísané náležitosti a dospel k záveru, že v priestupkovom konaní bol dodržaný postup podľa zákona č. 372/1990 Zb. a nedošlo k porušeniu zákonom chránených práv žalobcu. V hodnotení zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu krajský súd nezistil logické, vecné a ani právne pochybenia, preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Proti uvedenému rozsudku podal žalobca včas odvolanie, v ktorom namietal, že napadnutý rozsudok krajského súdu nie je odôvodnený ústavne konformným spôsobom, pretože rozhodnutie neposkytuje odpoveď na žiadnu z výhrad, podrobne rozvedených v žalobe. Žalobca zotrval na presvedčení, že rozhodnutím žalovaného bol porušený zákon, nakoľko pred vydaním rozhodnutia nebolo vykonané ústne pojednávanie, namietal, že rozhodnutie o priestupku neobsahuje žiadnu z predpísaných náležitostí rozhodnutia, v dôsledku čoho je potrebné ho považovať za nezákonné.

Pokiaľ ide o opis skutku, ktorý má tvoriť skutkový základ rozhodnutia o priestupku, už tento je neobjektívny a nespĺňajúci náležitosti opisu skutku v zmysle § 77 zákona č. 372/1990Zb.

Žalobca ďalej namietal, že k oprave rozhodnutia, v ktorom sa mu uložila pokuta „7.000,- Sk (tritisíc korún)“ bola vykonaná až na podklade podaného odvolania, pričom správny orgán prvého stupňa nemá právo meniť ním vydané rozhodnutie, v danom prípade sa o to pokúsil avšak opätovne zmätočným spôsobom a zjavne neobjektívnym postupom.

Vo vzťahu k právnej kvalifikácii posudzovaného konania uviedol, že je principiálne nesprávne a nezákonné. Posudzovaný skutok bol podľa § 22 ods. 1 písm. l/ a k/ zákona č. 372/1990Zb, vzhľadom k tomu, že uvedené skutkové podstaty označeného priestupku majú vzťah špeciality, ich jednočinný súbeh nie je možný. Priestupku podľa písm. k/ sa môže dopustiť len ten páchatel', ktorý iným konaním než je uvedené v písm. a/ až h/ poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, ak súčasne bezprostredne ohrozí bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky alebo spôsobí dopravnú nehodu. Z namietaných rozhodnutí pritom nevyplýva, ako správne orgány dospeli k záveru o bezprostrednom ohrození plynulosti a bezpečnosti cestnej premávky alebo k ohrozeniu plynulosti cestnej premávky a prečo sa malo jednať o bezprostredné ohrozenie. Tieto okolnosti sú právne významné pre výrok o uložení výšky pokuty.

Žalobca súčasne namietal, že záver o uložení sankcie za priestupok nie ničím odôvodnený a že vysvetlenia podané M. D. a J. A. nie sú dôkazom získaným zákonným spôsobom, nie sú použiteľné v konaní, a preto nemôžu byť zohľadnené pri rozhodnutí v danej veci. Za dôkaz môžu byť podľa žalobcu považované len také svedecké výpovede, ktoré boli vykonané v rámci ústneho pojednávania na ktorom mal obvinený z priestupku možnosť a právo sa vyjadriť. Podané vysvetlenia teda mali byť len podkladom pre začatie konania o priestupku, nie dôkazmi zabezpečenými v rámci priestupkového konania.

Procesne použiteľné dôkazy preukázali, že žalobca nevedol dňa 13.12.2005 motorové vozidlo spôsobom opísaným v rozhodnutí o priestupku, v tomto smere žalobca poukázal na svoju výpoveď a obsah ním podaného odvolania.

Nesprávnosť postupu v danej veci žalobca videl aj v tom, že ním podané odvolanie obsahovalo aj námietky zaujatosti správneho orgánu, preto o odvolaní malo byť rozhodnuté až po vybavení označenej námietky.

Na základe uvedeného žalobca navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že navrhol napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný tak, že navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť. K odvolacej námietke žalobcu, týkajúcej nekonkrétnosti opisu skutku, ktorý podľa žalobcu nemá povahu opisu určitého konania, ale hodnotenia tohto konania (nerešpektoval dopravné značenia, pokračoval v jazde bezohľadnou a arogantnou jazdou), ktorého sa mal žalobca dopustiť, žalovaný uviedol, že v súvislosti s priebehom uvedeného skutku, kedy obvinený nerešpektoval pokyn policajta na zastavenie vozidla a s vozidlom unikal, policajti sa v prvom rade snažili ho zastaviť a pritom neohroziť bezpečnosť ostatných účastníkov cestnej premávky a nie dokumentovať dopravné značenie, ktoré vodič porušil, preto považuje žalovaný uvedený opis skutku za dostatočný, ktorý dostatočne identifikuje konanie obvineného.

K námietke žalobcu ohľadne nezákonného postupu, keď namietal, že podané vysvetlenia nemožno považovať za dôkazy, žalovaný uviedol, že prvostupňový správny orgán na dokazovanie použil prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi, postupoval v súlade so základnými pravidlami konania, pričom poukázal na to, že hodnotenie dôkazov je vecou správnej úvahy správneho orgánu. Podľa žalovaného prvostupňový správny orgán zabezpečil presné a úplné zistenie skutočného stavu veci a jeho právne posúdenie zodpovedá skutočnému stavu.

K námietke ohľadne nesprávneho postupu, keď podľa žalobcu prvostupňový správny orgán nezákonne zmenil svoje rozhodnutie o výške uloženej pokuty, žalovaný uviedol, že sa jednalo o zrejmu nesprávnosť, a pre takýto postup (formou opravy) bol zákonný podklad.

Podľa žalovaného neobstojí ani námietka žalobcu, že výška uloženej pokuty nebola odôvodnená, pretože prvostupňový správny orgán pri určení druhu a výmery sankcie dostatočne odôvodnil svoje dôvody, keď prihliadol na závažnosť priestupku

spôsob jeho spáchania, okolnosti za ktorých bol spáchaný a osobu páchatela priestupku, tak ako je uvedené v §12 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb.

Na základe uvedeného žalovaný navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal napadnuté rozhodnutie súdu a konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je potrebné potvrdiť.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu proti rozhodnutiu žalovaného č. p. KRP-79-1-/ DI- 2-2006 zo dňa 5.4.2006 ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu O.R. PZ v H., O.D.I. č. p.: ORP-P-497/DI-3-2005 zo dňa 28.12.2005 a potvrdené rozhodnutie o uznaní viny zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. l/, k/ zákona č. 372/ 1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a uložení pokuty vo výške 7.000,- Sk.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu, ktorý správne poukázal na to, že v priestupkovom konaní bolo jednoznačne preukázané spáchanie priestupku žalobcom podľa § 3 ods.2 písm. a/, b/ a c/ , zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov, na tom skutkovom základe ako je uvedené v napadnutom rozhodnutí.

Z administratívneho spisu je zjavné, že prvostupňový správny orgán vykonal vo veci náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to správou o výsledku objasňovania priestupku zo dňa 13.12.2005, úradným záznamom OR PZ Okresného dopravného inšpektorátu Humenné zo dňa 13.12.2005, evidenčnou kartou A. G. č. EKV.X. zo dňa 19.12.2005, zápisnicou z ústneho pojednávania OR PZ O.D.I. H. zo dňa 28.12.2005, zápisnicou o podaní vysvetlenia stržm. M. D., zo dňa 28.12.2005, zápisnicou o podaní vysvetlenia ppráp. J. A..

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkoch pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že prvostupňový správny orgán riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého vychádzal pri svojom rozhodovaní o priestupku žalobcu.

Podľa odvolacieho súdu krajský súd sa dôvodne stotožnil so závermi žalovaného, ktorý považoval odvolacie námietky žalobcu proti rozhodnutiu o priestupku za nespôsobilé spochybniť skutkové zistenia prvostupňového správneho orgánu, a to že dňa 13.12.2005 v čase o 10.40 hod. žalobca viedol osobné motorové

vozidlo zn. Seat Ibiza E.Č Y. po Mierovej ulici, kde bol zastavený hliadkou polície, pričom na tieto výzvy nereagoval a začal unikať smerom na Sninu po Mierovej ulici, kde počas jazdy nerešpektoval dopravné značenia, na Štefánikovu ulicu - nadjazd, kde sa hliadka dostala na jeho úroveň, pričom ho opäť vyzývala na zastavenie, ktoré nerešpektoval a s vozidlom pokračoval ďalej. Vo vozidle hliadka spoznala M. H., ktorý často porušuje dopravné prepisy, za ktoré ho hliadka riešila. Vodič H. pokračoval ďalej v jazde bezohľadnou a arogantnou jazdou smerom na obec Kamienka, pričom ohrozoval ostatných účastníkov cestnej premávky. V obci Kamienka s vozidlom zastavil pri rodinnom dome č. z. a vošiel do dvora spoločne s A. G.. Na výzvy, aby prišiel k hliadke nereagoval a po chvíli prišiel a povedal, že motorové vozidlo viedla A. G. a že on sedel na zadnom sedadle.

Z obsahu administratívneho spisu podľa odvolacieho súdu vyplynulo, že predmetný skutok bol dostatočným spôsobom zistený a náležite zdokumentovaný. Zo správy o výsledku objasňovania priestupku, z úradného záznamu policajtov, ktorí zistili priestupok a zo zápisníc o podaní vysvetlenia príslušníkov PZ M. D. a J. A. jednoznačne vyplynulo, že popis skutku uvedený v rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu je totožný so skutkom ako popísali a zdokumentovali príslušníci PZ.

Odvolací súd dospel k zhodnému záveru ako súd krajský, že v správnom konaní bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie, ktoré viedlo k správny právny záverom.

K námietka žalobcu uplatnenej v odvolaní proti rozsudku krajského súdu, o tom, že podané vysvetlenia príslušníkov PZ mali byť len podkladom pre začatie konania o priestupku, nie dôkazmi zabezpečenými v rámci, považuje odvolací súd za dôležité poukázať na to, že v rámci administratívneho konania nebola táto námietka žalobcom uplatnená, preto krajský súd na takúto námietku ani prihliadnúť nemohol. K uvedenej námietke je potrebné uviesť, že podľa § 51 zákona č. 372/1990 Zb. ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní.

Podľa § 34 ods. 1 Správneho poriadku na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Dôkazmi sú najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny a ohliadka (ods. 2).

Účastník konania je povinný navrhnuť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe (ods. 3).

Vykonávanie dôkazov patrí správne orgánu (ods. 4).

Správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti (ods. 5).

Podľa odvolacieho súdu prvostupňový správny orgán postupoval v súlade s vyššie citovaným ustanovením Správneho poriadku, a pokiaľ vo veci vykonal dokazovanie listinou, za ktorú bolo potrebné považovať podané vysvetlenia príslušníkov PZ, nepochybil.

Pokiaľ mal žalobca námietky k spôsobu vykonania dôkazov, (na viac je potrebné zdôrazniť, že žalobca nenamieta vykonanie dôkazu vo svoj prospech, ale v neprospech) tieto mal uplatniť v administratívnom konaní, najneskôr v odvolaní proti prvostupňovému správneému orgánu. Z podaného odvolania je zrejmé, že takúto námietku neuplatnil, preto k nej nemohol zaujať stanovisko žalovaný vo svojom rozhodnutí a súdny prieskum takejto námietky z uvedeného dôvodu, nebol ani možný.

K námietke žalobcu ohľadne nezákonnosti postupu prvostupňového správneho orgánu, ktorým zmenil svoje rozhodnutie o uložení pokuty (v časti číselného a písomného vyjadrenia jej výšky) je potrebné uviesť, že v uvedenom postupe nezistil odvolací súd žiadne pochybenie. V predmetnej veci prvostupňový správny orgán upovedomil žalobcu o tom, že zrejma chyba v rozhodnutí o priestupku zo dňa 28.12.2005 (v zátvorke uvedená ako suma tritisíc korún) bola opravená a to v časti vo výroku uloženia pokuty na : „Podľa § 22 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. sa obvinenému ukladá: 1/ Pokuta vo výške 7.000,- Sk (sedemtisíc slov. korún)“, pričom opravné rozhodnutie bolo žalobcovi aj riadne doručené.

Postup správneho orgánu pre uvedený prípad je upravený v § 47 ods. 6 Správneho poriadku, podľa ktorého chyby v písaní, v počtoch a iné zrejme nesprávnosti v písomnom vyhotovení rozhodnutia správny orgán kedykoľvek aj bez návrhu opraví a upovedomí o tom účastníkov konania.

Odvolací súd nemal pochybnosti, že v danom prípade išlo o opravu zrejmej nesprávnosti a že prvostupňový správny orgán postupoval v súlade s § 47 ods. 6 Správneho poriadku.

K odvolacej námietke žalobcu ohľadne právnej kvalifikácii skutku, keď podľa žalobcu vzhľadom na vzťah špeciality skutkových podstát uvedených § 22 ods. 1 písm. l/ a k/ zákona č. 372/1990 Zb. nebol jednočinný súbeh možný, považuje odvolací súd za dôležité uviesť, že Správny poriadok (rovnako ani zákon o priestupkoch) neupravuje, ako má správny orgán postupovať v prípade, že jedno konanie alebo opomenutie právnickej či fyzickej osoby naplňuje skutkovú podstatu viacerých deliktov (jednočinný súbeh). Pri nedostatku úpravy v týchto zákonoch, je potrebné podľa pravidiel logického výkladu per analogiam legis použiť právnú úpravu, ktorá je riešená problematike v oblasti ukladania sankcií za správne delikty najbližšia, a to je oblasť trestného ukladania sankcií. Podľa zásad trestného konania potom správny orgán vysloví vinu za všetky sa zbiehajúce delikty, ale sankciu uloží vo výmere ustanovenia vzťahujúcej sa na ten z deliktov, ktorý je najprísnejšie postihnutelný.

Pokiaľ teda prvostupňový správny orgán preukázal žalobcovi porušenie ustanovení § 3 ods. 2 písm. a/, b/ a c/ zákona č.315/1996 Zb. (o čom nemal odvolací súd pochybnosti) a uložil mu pokutu vo výške 7.000,- Sk a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 12 mesiacov podľa § 22 ods. 2 písm. l/ zákona č. 372/1990 Zb, nepochybil, pretože postupoval v súlade s uvedenými zásadami trestného konania a žalobcovi uložil pokutu pri jednočinnom súbehu vo výmere ustanovenia (§ 22 ods. 2 písm. l/ zákona) vzťahujúcej sa na ten z deliktov, ktorým bol najprísnejšie postihnutelný.

Odvolacie námietky žalobcu neboli spôsobilé spochybnit' vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Odvolací súd, v postupe krajského súdu a v jeho rozhodnutí, ktorým zamietol žalobu žalobcu ako nedôvodnú, nevidel žiadne pochybenie, a preto rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi, ktorý nemal úspech vo veci nepriznal náhradu trov konania.

POUČENIE : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 11. marca 2008

**JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová